

Ο Χορός του φεγγαριού

Δεσμοί Αίματος Βιβλίο 1

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Table of Contents

Πρόλογος
Κεφάλαιο 1
Κεφάλαιο 2
Κεφάλαιο 3
Κεφάλαιο 4
Κεφάλαιο 5
Κεφάλαιο 6
Κεφάλαιο 7
Κεφάλαιο 8
Κεφάλαιο 9
Κεφάλαιο 10
Κεφάλαιο 11
Κεφάλαιο 12
Κεφάλαιο 13

«Ο Χορός του φεγγαριού»
Δεσμοί Αίματος Βιβλίο 1

Έμι Μπλέικενσιπ
Μεταφραστής Lila Politi

Πνευματικά δικαιώματα © 2012 Amy Blankenship
Ελληνική έκδοση Δημοσιεύθηκε από TekTime
Όλα τα δικαιώματα διατηρούνται.

Πρόλογος

Ο Εθνικός Δρυμός του των Αγγέλων είναι το σπίτι επικίνδυνων λιονταριών και εισαγόμενων ιαγουάρων, που περιπλανιούνται στο απέραντο δάσος. Μερικές φορές, όταν η νύχτα είναι καθαρή, ο αριθμός τους αυξάνεται για λίγο, σαν το Λος Άντζελες να ήταν γεμάτο ζώα, ή σαν τα ανθρωπόμορφα αυτά όντα να περιπλανιούνται στην ανημέρευτη γη, ανάμεσα στα μακρινά ξαδέρφια τους. Είναι εκείνες τις νύχτες, που τα αληθινά ζώα αποσύρονται στις φωλιές τους, ενώ οι θηρευτές της πόλης εισβάλλουν στην περιοχή τους, τόσο όσο χρειάζεται για να κυνηγήσουν ή,

σε σπάνιες περιπτώσεις, για να στήσουν αγώνες που δεν μπορούν να λάβουν χώρα στην ανθρώπινη κοινωνία.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο ζοφερό από αυτούς τους ανθρωπόμορφους που παλεύουν, και αν ένας από αυτούς τραυματιστεί γίνονται τόσο επικίνδυνοι για τους ανθρώπους όσο και τα ζώδη ισοδύναμά τους. Για να προστατεύσουν τους ανθρώπους ζουν ανάμεσά τους. Οι φιλονικίες τους, όταν αυτό είναι δυνατόν, συμβαίνουν πάντα έξω από το φάσμα αυτών των ανθρώπων και το καλύτερο μέρος είναι βαθιά μέσα στα γηγενή κυνηγητικά τους εδάφη.

Απόψε το δάσος ήταν ιδιαίτερα ήσυχο, κανείς δεν κυνηγούσε την ώρα που οι ιδιοκτήτες του μεγαλύτερου κλαμπ της πόλης εισέρχονταν στα αφιλόξενα εδάφη του, σκίζοντας τα ρούχα τους για να αφήσουν το κτήνος που μαινόταν μέσα τους να απελευθερωθεί. Αυτήν τη νύχτα έψαχναν για τον τάφο ενός βαμπίρ που θα μπορούσε να τους καταστρέψει και τους δύο.

Στα βάθη του δάσους, εκεί που οι άνθρωποι δεν έφταναν για να ακούσουν, ο Μαλάχι, αρχηγός ενός μικρού κοπαδιού ιαγουάρων, διέσχισε αστραπιαία τη νύχτα, κατευθυνόμενος προς τον αντίπαλό του. Έναν άντρα που δεν θα έπρεπε ποτέ να είχε εμπιστευτεί ως καλύτερό του φίλο. Στόχος του ήταν ένας άλλος ανθρωπόμορφος. Αυτός που στις φλέβες του έτρεχε το αίμα του λιονταριού. Ο Ναθάνιελ Γουάιλντερτ... συνέταιρος του τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Ο Μαλάχι έσπευσε στο ξέφωτο για να βρει τον Ναθάνιελ να στέκεται εκεί με την ανθρώπινη μορφή του. Κάνοντας δύο βήματα μπροστά ήταν σα να περπατά από τη μία μορφή στην άλλη και ο Μαλάχι ξαναπήρε την ανθρώπινη όψη του. Ήταν και οι δύο θανατηφόροι. Καμία σημασία δεν είχε ποια μορφή είχαν. Ήταν και οι δύο πολύ αθλητικοί, με τεταμένους μύες που διαγράφονταν καθαρά κάτω από τη μαλακιά επιδερμίδα. Οι ανθρωπόμορφοι γερνούσαν αργά κι έτσι παρόλο που είχαν πατήσει τα 50 κανείς από τους δυο τους δεν έμοιαζε πάνω από 30.

Αν επρόκειτο για χολιγουντιανή ταινία θα είχε πάρει αρκετά λεπτά για να συντελεστεί η αλλαγή. Όμως ήταν πραγματικότητα και τα τέρατα σε αυτό το ξέφωτο δεν αστειεύονταν. Η γύμνια δε σήμαινε τίποτα για αυτούς και το φως του φεγγαριού έπεσε πάνω τους σαν προβολέας, βρίσκοντας διέξοδο από μία χαραμάδα στα σύννεφα που προμήνυαν την καταιγίδα.

«Δε χρειάζεται να φτάσουμε σε αυτό το σημείο», είπε ο Ναθάνιελ, προστατεύοντας το χώρο του, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να λογικέψει

το φίλο του. «Άκουσέ με! Ήταν 30 χρόνια πριν και τα πράγματα έχουν αλλάξει... εγώ έχω αλλάξει.»

«30 χρόνια ψέματα!» Ο Μαλάχι βρόντηξε, η φωνή του αντήχησε στο ξέφωτο. Το βλέμμα του σύρθηκε στο σημείο που είχε θάψει τον Κέιν και αμέσως ένωσε τα μάτια του να βουρκώνουν. «Εξαιτίας σου... Εσύ φταις που τράβηξα τον Κέιν στη βρωμιά. Εξαιτίας σου τον απαρνήθηκα για 30 ολόκληρα χρόνια!»

«Δεν μπορώ να σου επιτρέψω να τον ξεθάψεις Μαλάχι! Ξέρεις τι θα συμβεί αν το κάνεις».

Ο Ναθάνιελ έστεκε εκεί νευρικός όσο ο Μαλάχι κοιτούσε επίμονα τον τάφο του ανθρώπου που κάποτε είχε υπάρξει ο καλύτερός του φίλος. Δε θα καταλάβαινε ποτέ ο Κέιν ήταν βαμπίρ και κατά συνέπεια επικίνδυνος.

Ο Κέιν ήταν ανέκαθεν ένα από τα δύο αγκάθια της συνεργασίας που είχε διαμορφωθεί μεταξύ των ιαγουάρων και των λεόντων. .. Ο Κέιν και η όμορφη αλλά άπιστη σύζυγος του Μαλάχι, η Καρλόττα. Ο Ναθάνιελ την είχε ερωτευτεί πρώτος. Δεν ήθελε όμως να καταλήξει έτσι. Τελικά ο Ναθάνιελ, σε μία κρίση οργής είχε δώσει οριστική λύση στο πρόβλημα της ζήλειας... σκοτώνοντας με ένα σμπάρο δύο τρυγόνια.

«Ήταν ο καλύτερός μου φίλος και δε με είχε προδώσει ποτέ! Εσύ με μαχαίρωσες πισώπλατα! Ο Μαλάχι έπνιξε τα δάκρυα οργής που πλημμύριζαν τα μάτια του και φέρνοντας το χέρι στο πρόσωπό του άγγιξε το σκουλαρίκι που φορούσε, το σκουλαρίκι του Κέιν. Τι είχε κάνει; Είχε κλονιστεί όταν βρήκε τον Κέιν σκυμμένο πάνω από το νεκρό σώμα της γυναίκας του, μέχρι που ο Ναθάνιελ είχε αναγνωρίσει τον Κέιν ως δολοφόνο.

Εκείνη είχε πεθάνει ακριβώς εδώ, σε αυτό εδώ το σημείο. Έτσι, σκέφτηκε πως έπρεπε να κάνει ακριβώς το ίδιο με τον Κέιν. Να τον θάψει σε αυτήν τη γη... στο ίδιο σημείο. Είχε κλέψει και το βιβλίο με τα ξόρκια του Κέιν για να τον εκδικηθεί χρησιμοποιώντας τα εναντίον του.

Ναι ο Ναθάνιελ είχε δίκιο σε ένα μόνο πράγμα. Τα περισσότερα βαμπίρ ήταν μοχθηρά, όμως υπήρχαν κι εξαιρέσεις. Και ο Κέιν είχε υπάρξει μία από αυτές. Τίποτα δεν ήταν περισσότερο κακό από αυτό που ο ίδιος είχε κάνει. Και το ξόρκι μπορούσε να το αντιστρέψει μόνο η αδελφή ψυχή του Κέιν.

Ο Μαλάχι το είχε βρει αστείο τότε. Ενώ ο Κέιν ήταν αιωνόβιος δεν είχε ακόμα βρει την αδερφή ψυχή του. Στο παρελθόν, αυτός και ο Κέιν, συνήθιζαν να κάνουν πλάκα λέγοντας πως μια τέτοια γυναίκα δε θα

γεννιόταν ποτέ. Στο μυαλό του ήρθε η ανάμνηση του Κέιν να λέει «ο θεός θα πρέπει να έχει τρομερή αίσθηση του για να δημιουργήσει μία τέτοια γυναίκα ικανή να ανεχτεί τους θεατρινισμούς του.»

«Βρισκόταν εκεί κάτω πολύν καιρό», προειδοποίησε ο Ναθάνιελ. «Με τη λαγνεία για το αίμα να τον κατακυριεύει... αν τον ελευθερώσεις τώρα θα μας σκοτώσει.»

Ο Μαλάχι τίναξε το κεφάλι του και κοίταξε επίμονα το Ναθάνιελ. «Θα πρέπει να σκοτώσει μόνο εμένα γιατί εσύ θα είσαι ήδη νεκρός.»

Και με την απειλή να αιωρείται και οι δύο άνδρες πήραν ξανά τις ζωώδεις μορφές τους.

Στην κοντινή κατασκήνωση η Τάμπαθα Κινγκ, ή Τάμπι όπως τη φώναζαν οι περισσότεροι, κάθισε στα σκαλιά του τεράστιου τροχόσπιτου των γονιών της και κοίταζε τα αστέρια, όσα μπορούσε να διακρίνει μέσα από τα παχιά σύννεφα. Τίναξε τις αφέλειες της από το πρόσωπό της, χαρούμενη που είχε επιτέλους σταματήσει να βρέχει.

Ήταν η πρώτη φορά που έκανε κάμπινγκ και το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να περάσει όλο το χρόνο της μέσα στην τροχοβίλα. Είχε ενθουσιαστεί με αυτό το ταξίδι, που είχε γίνει ακόμα καλύτερο όταν οι δικοί της συμφώνησαν να πάρουν μαζί και το μικρό σκύλο της οικογένειας, το Σκράπι. Μετά από πολλά παρακαλετά, και αφού είχε υποσχεθεί ότι θα φρόντιζε το μικρό καλύτερό της φίλο, ένα κουταβάκι Γιορκ, είχε καταφέρει να πείσει τους γονείς της.

Ο Σκράπι ήταν έξω και γάβγιζε στο σκοτάδι, ενοχλημένος από το λουρί του που τον εμπόδιζε να κυνηγήσει τις σκιές που είχαν τραβήξει την προσοχή του. Η νεαρή κοπέλα αναπήδησε όταν ξαφνικά ο Σκράπι κατάφερε να ελευθερωθεί από το λουρί του και έφυγε μακριά. Σηκώθηκε από τα σκαλιά όταν το κουτάβι έτρεξε και χώθηκε σε ένα μικρό άνοιγμα του φράχτη, που χώριζε το κάμπινγκ από το καταφύγιο άγριας ζωής.

«Σκράπι μη!» Η Τάμπι έβαλε τα κλάματα και πήγε αμέσως κοντά του. Οι γονείς της την είχαν εμπιστευτεί και δεν έπρεπε να τον χάσει. Σταμάτησε στο φράχτη, πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταζε το σκοτάδι μέσα από τα δέντρα. «Δεν είμαι δειλή.» Δάγκωσε το κάτω χείλος της και αποφασιστικά έπεσε στα γόνατα για να εξερευνήσει την τρύπα.

Μετά από μερικές γρατζουνιές κατάφερε να περάσει μέσα από τη τρύπα του φράχτη και άρχισε να ακολουθεί, μέσα στο δάσος, το γάβγισμα που όλο και ξεμάκραινε. «Θα με βάλεις σε μελάδες», μουρμούρισε δυνατά και

άρχισε να πλαταγίζει τη γλώσσα της, ξέροντας ότι ο σκύλος της, συνήθως, ανταποκρινόταν σε αυτόν το θόρυβο.

«Τάμπι που είσαι;»

Η Τάμπαθα άκουσε τη φωνή της μητέρας της που την καλούσε αλλά εκείνη τη στιγμή την ένοιαζε μόνο να φέρει πίσω στο κάμπινγκ το κουτάβι της. Ο Σκράπι ήταν ο σκύλος της και έπρεπε να τον φροντίσει. Έτσι, αντί να απαντήσει στη μητέρα της ή στο κουτάβι παράμεινε εκεί σιωπηλή και συνέχισε να ακολουθεί το διαπεραστικό γάβγισμα του Σκράπι.

Λίγο πριν είχε κάνει μία στάση για να ανακτήσει την αναπνοή της. Είχε ακουμπήσει την πλάτη της στον κορμό ενός δέντρου, είχε ακουμπήσει τα βρώμικα γόνατά της με τα χέρια της, ανάσαινε και άκουγε τους ήχους του δάσους. Πάντα ήθελε να βρεθεί στην καρδιά ενός δάσους και απλά να ακούει, όπως έβλεπε να κάνουν οι Ινδιάνοι στις ταινίες.

Τα σύννεφα της βροχής είχαν επιστρέψει και το λαμπερό φεγγαρόφωτο είχε χαθεί. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα όταν συνειδητοποίησε ότι γεν μπορούσε να διακρίνει πια τα φώτα του κάμπινγκ.

Έκανε ένα αβέβαιο βήμα προς τα εμπρός, κοίταξε γύρω της αλλά το μόνο που μπορούσε να δει ήταν το σκοτάδι, οι επιβλητικοί κορμοί των δέντρων και ακόμα πιο απειλητικές σκιές. Κλαψούρισε όταν άκουσε ένα βρυχηθμό σε κάποια απόσταση πίσω της. Αποφάσισε ότι δεν της άρεσε η κατεύθυνση που είχε πάρει και άρχισε να τρέχει προς την αντίθετη χωρίς να κοιτάξει πίσω της.

Μετά από λίγη ώρα που έμοιαζε με αιωνιότητα άκουσε ξανά το γάβγισμα του Σκράπι και στράφηκε προς αυτήν την κατεύθυνση, ελπίζοντας πως ότι κι αν ήταν αυτό που βρυχήθηκε πριν δεν την είχε ακολουθήσει. Άκουσε άλλο ένα γρύλισμα αλλά αυτήν τη φορά ο ήχος ερχόταν από κάπου αλλού, από μπροστά της.

Βυθίζοντας τις φτέρνες της στο έδαφος, προσπάθησε να σταματήσει το τρέξιμο αλλά το έδαφος ήταν καλυμμένο από γλιστερά φύλλα σκεπασμένα από βροχή και λάσπη. Έτσι, αντί να σταματήσει, γλίστρησε ακόμα πιο μακριά, πριν τελικά πέσει σε μία προοδευτικά κλιμακωτή πλαγιά.

Η αναπνοή της έγινε πιο δυνατή, καθώς πέφτοντας, χτύπησε σε έναν πεσμένο κορμό δέντρου, που όμως τελικά σταμάτησε το ξέφρενο γλίστρημα της. Το πρώτο πράγμα που πρόσεξε, αφού ανάκτησε την ανάσα της, ήταν ότι ο Σκράπι δε γάβγιζε πια. Άκουσε ξανά το βρυχηθμό και άρχισε να σκαρφαλώνει πάλι το λόφο, όταν άκουσε ένα απαλό κλαψούρισμα. Σπρώχνοντας με τα γόνατά της, πέρασε πάνω από τον

κορμό του δέντρου και είδε ένα ξέφωτο, λουσμένο από το φως του φεγγαριού.

Εκεί ακριβώς, στη μέση του, είδε το Σκράπι. Έκλαιγε, σαν μόλις να του είχε επιτεθεί ο μεγάλος σκύλος που ζούσε στο τέρμα του δρόμου στο σπίτι τους. Το κουτάβι ήταν ξαπλωμένο στο έδαφος και προσπαθούσε να συρθεί προς τα πίσω. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα όταν κατάλαβε γιατί. Δύο ζώα κινούνταν αργά το ένα προς το άλλο και ο Σκράπι βρισκόταν ακριβώς στη μέση.

«Χαζέ» μουρμούρισε ανασαίνοντας βαριά.

Αναγνώρισε τα ζώα από φωτογραφίες που της είχε δείξει ο μπαμπάς της πριν το ταξίδι τους. Το ένα ήταν κούγκαρ και το άλλο το αναγνώρισε από την τηλεόραση... ένας ιαγουάρος. Της άρεσε να βλέπει ντοκιμαντέρ με ζώα και δε φοβόταν, όπως η μαμά της, όταν έβλεπε ζώα να επιτίθενται το ένα στο άλλο στην τηλεόραση. Ωστόσο αυτό ήταν διαφορετικό... Ήταν πραγματικότητα και ήταν τρομακτικό.

Ήταν γάτες που μπορούσαν να σε φάνε. Μεγάλες γάτες. Τα περήφανα ζώα συνέχισαν να κινούνται κυκλικά, το ένα γύρω από το άλλο, οι βρυχηθμοί τους δυνάμωναν και τα μάτια τους άστραφταν σα χρυσά μετάλλια. Ο ήχος του θανάτου μεταφερόταν με το αεράκι και έφτανε στην Τάμπαθα που συνέχισε να παρακολουθεί με δέος.

«Έλα Σκράπι», ψιθύρισε, ελπίζοντας ότι οι μεγάλες γάτες δεν την είχαν ακούσει. «Φύγε από εκεί πριν κάποια από τις δύο σου επιτεθεί.» Εννοούσε πριν σε φάει αλλά δεν ήθελε να τρομάξει το δύστυχο κουτάβι ακόμα περισσότερο.

Οι γάτες άρχισαν να ουρλιάζουν ξαφνικά, κάνοντας την Τάμπαθα να καλύψει τα αυτιά της με τις παλάμες της. Οι φωνές τους ήταν δυνατές και τρομακτικές. Άρχισαν να τρέχουν γρήγορα κατά μήκος του ξέφωτου, κάνοντας το Σκράπι να χτυπήσει και να μαζέψει την ουρά του ανάμεσα στα πόδια του από φόβο.

Βλέποντας το πληγωμένο κουτάβι, η Τάμπαθα πήδηξε πάνω από το δέντρο και έτρεξε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, προς το μέρος του. Βρισκόταν πιο κοντά στο Σκράπι, από ότι οι γάτες, τσούλησε προς το μέρος του και γρήγορα κάλυψε το μικρό του σώμα με το δικό της, τη στιγμή που τα δύο ζώα πηδούσαν και συγκρούονταν στον αέρα, ακριβώς από πάνω της.

«Σας παρακαλώ μην πειράξετε το σκύλο μου!» ούρλιαξε.

Ούρλιαξε ξανά, όταν ένιωσε κοφτερά νύχια να γδέρνουν το μπράτσο της και την πλάτη της. Οι γάτες έπεσαν με ένα δυνατό γδούπο στο έδαφος,

ακριβώς πίσω της, γρυλλίζοντας απειλητικά η μία στην άλλη. Παρέμεινε γαντζωμένη πάνω στο Σκράπι, που ακόμα έτρεμε και κλαψούριζε χαμηλόφωνα, χωρίς να τολμά να κοιτάξει τα ζώα που πάλευαν λίγα βήματα πίσω της.

Η Τάμπαθα φοβόταν να κουνηθεί και συνέχισε να κρατά το σκύλο όσο πιο σφιχτά μπορούσε. Τα μάτια της είχαν στενέψει από το φόβο και άρχισε να ψιψιρίζει στο Σκράπι να τρέξει και να φέρει βοήθεια, μήπως και προλάβαινε να σωθεί από τις γάτες. Κάτι υγρό και ζεστό χύθηκε στην πλάτη της αλλά εκείνη συνέχιζε να παραμένει ακίνητη. Επιτέλους, η μάχη είχε σταματήσει και βρήκε την ευκαιρία να κοιτάξει απάνω από τον ώμο της.

Άρχισε να τρέμει ολόκληρη και να κλαίει μόλις αντίκρουσε δύο άντρες γεμάτους αίματα, ξαπλωμένους πίσω της. Η Τάμπαθα ανασηκώθηκε αργά και με τον Τάμπι στην αγκαλιά της άρχισε να απομακρύνεται οπίσθια. Μα που είχαν εξαφανιστεί το κούγκαρ και ο ιαγουάρος; Είχαν επιτεθεί σε αυτούς τους άντρες και το έσκασαν μακριά; Γιατί αυτοί δε φορούσαν ρούχα;

Ξαφνικά ο Ναθάνιελ άνοιξε τα μάτια του και της έδειξε τα κοφτερά του δόντια.

Η Τάμπαθα πισωπάτησε, έχασε την ισορροπία της και σχεδόν έπεσε, αλλά ανάκτησε γρήγορα το βηματισμό της. Ο Σκράπι στρίγγλισε πάλι, όταν η φωνή του άντρα μιμήθηκε εκείνη του κούγκαρ και πάλεψε να ξεφύγει από την αγκαλιά της Τάμπι. Έτρεξε μέσα στο δάσος προσπαθώντας να νικήσει το φόβο του.

Ο Μαλάχι τινάχτηκε καθώς αίμα ανάβλυζε από το στήθος του. Άνοιξε το στόμα του, στράφηκε προς το κορίτσι και της φώναξε μια λέξη.

«Τρέξε!», τρύπησε τα αυτιά της η φωνή του ιαγουάρου.

Η Τάμπαθα δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά. Υπάκουσε αμέσως. Στηρίχτηκε καλά στα πόδια της και έτρεξε μακριά από το ξέφωτο χωρίς να τολμήσει να κοιτάξει πίσω της. Δεν την ένοιαζε που πήγαινε. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει μακριά από αυτόν τον αιμόφυρτο άντρα.

«Καλησπέρα, είναι το τοπικό δελτίο ειδήσεων. Απόψε μία οικογένεια από την περιοχή έχει κάθε λόγο να γιορτάσει. Η κόρη τους, Τάμπαθα, βρέθηκε τελικά να περιπλανιέται στον Εθνικό δρυμό των Αγγέλων. Είχε εξαφανιστεί 3 ημέρες πριν, από το κάμπινγκ του Κρίσταλ Λέικ, στην προσπάθειά της να βρει το σκύλο της οικογένειάς. Από ότι φαίνεται ο σκύλος είχε καταφέρει να ελευθερωθεί από το λουρί του και το έσκασε στο

δάσος. Η θαρραλέα επτάχρονη τον κυνήγησε και οι αρχές την εντόπισαν σήμερα το πρωί. Δυστυχώς ο σκύλος δε βρέθηκε μαζί της. Σύμφωνα με τις δηλώσεις των αξιωματούχων, το κορίτσι βρίσκεται στο νοσοκομείο της περιοχής, όπου αναρρώνει από το σοκ, καθώς φαίνεται να δέχτηκε επίθεση από κούγκαρ. Η μικρή Τάμπαθα μίλησε στους δασοφύλακες για δύο τραυματισμένους άνδρες, που είδε στο δάσος. Οι αρχές ερεύνησαν σε ακτίνα πέντε χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων αλλά δε βρέθηκε κανένα ίχνος τους. Θα επιστρέψουμε αργότερα με περισσότερες ειδήσεις.

Κεφάλαιο 1

10 χρόνια μετά...

Δυνατή μουσική αντηχούσε μέσα από το κλαμπ. Η μωβ μεγάλη ταμπέλα από νέον άλλαζε χρώματα, συγχρονισμένη με το ρυθμό της μουσικής. Το φως έδινε μία απόκοσμη λάμψη στο κτίριο κατά μήκος του δρόμου. Ένας άνδρας με λεπτά ξανθά μαλλιά στεκόταν στο χείλος της οροφής του κτιρίου. Έσκυψε προς τα εμπρός και στηρίζοντας τον αγκώνα στο γόνατό του, κάπνιζε ένα τσιγάρο. Ο Κέιν Τριπ έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά του. Δεν του άρεσε καθόλου που τα είχε κόψει. Του έλειπαν τα μακριά του μαλλιά. Μπορούσε ακόμα να θυμηθεί τη μεταξωτή αίσθησή τους στη βάση της πλάτης του. Έφερε το τσιγάρο στα χείλη του και τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά, έχοντας απόλυτη επίγνωση των πόσων είχε χάσει. Όπως για παράδειγμα το τσιγάρο. Του άρεσε να καπνίζει πριν τον θάψουν ζωντανό και τον αφήσουν εκεί νομίζοντας τον για νεκρό.

Για 40 ολόκληρα χρόνια είχε αιχμαλωτιστεί από το Μαλάχι, τον αρχηγό ενός μικρού κοπαδιού ιαγουάρων, όταν κατηγορήθηκε ότι σκότωσε τη σύντροφο του μεταβλητού όντος. Πριν από εκείνη τη νύχτα, ο Κέιν είχε αρμονικές σχέσεις με τους ιαγουάρους και ο αρχηγός τους ήταν στενός του φίλος. Ο Μαλάχι τον είχε δικάσει και καταδικάσει, πάνω σε μία έκρηξη οργής. Χρησιμοποιώντας ένα ξόρκι από το βιβλίο που ο Κέιν πίστευε πως

είχε κρύψει καλά, ο Μαλάχι είχε ρίξει επάνω του μια κατάρα που τον καθιστούσε ανίκανο να κινηθεί, να μιλήσει, ακόμα και να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Του είχαν αφαιρέσει το σκουλαρίκι από αιματίτη που φορούσε, και που του επέτρεπε να κινείται ελεύθερος στο φως του ήλιου. Η πέτρα αυτή ανήκε στο πρώτο βαμπίρ, το Σιν. Ο Κέιν τον είχε κάποτε ρωτήσει πως έγινε και υπήρξε ο πρώτος και η απάντηση τον είχε αφήσει αποσβολωμένο. Ο Σιν είχε έρθει στον κόσμο μόνος, τραυματισμένος και πεινασμένος. Ένας νεαρός άντρας τον είχε βρει και για να χορτάσει την πείνα του, ο Σιν είχε πει το αίμα του. Το βαμπίρ κατάλαβε γρήγορα ότι οι άνθρωποι αυτού του κόσμου ήταν εύθραυστα πλάσματα, που η ψυχή τους θα τους εγκατέλειπε αν μοιραζόταν το αίμα του, προσπαθώντας να δημιουργήσει μια οικογένεια σε αυτόν τον πλανήτη. Όταν όμως οι ψυχές τους χάνονταν του ήταν πια άχρηστοι και κάτι παρόμοιο με μικρά τέρατα.

Κατά τη διάρκεια της αιώνιας ζωής του, ο Σιν είχε βρει μόλις τρεις ανθρώπους των οποίων την ψυχή διατήρησε και τους έκανε παιδιά του. Η μόνη διαφορά ήταν ότι όταν τους μετέτρεψε σε βαμπίρ, τους καταδίκασε να ζουν στο σκότος, αυτούς και τους απογόνους τους, καθώς ο ήλιος θα τους έκαιγε... Αυτό δεν ήταν ποτέ πρόβλημα για το Σιν, εξαιτίας της πέτρας.

Τα χοντρά περιβραχιόνια που φορούσε ο Σιν προέρχονταν από το δικό του κόσμο και ήταν φτιαγμένα από την ίδια πέτρα. Κόβοντας ένα κομμάτι από αυτά είχε καταφέρει να φτιάξει ένα δαχτυλίδι, ένα κολιέ και ένα μοναδικό σκουλαρίκι. Ο Κέιν για άλλη μία φορά έφερε το χέρι στο αυτί του και άγγιξε το σκουλαρίκι που φορούσε.

Η πέτρα του είχε εξασφαλίσει μία σχετικά φυσιολογική ζωή... Ήταν το βιβλίο με ξόρκια του Σιν που είχε οδηγήσει τον Κέιν στην καταστροφή. Ο Κέιν το είχε εμπιστευτεί στους εκλεκτούς του, για να το χρησιμοποιήσουν σοφά όσο εκείνος κοιμόταν. Μέσα στο βιβλίο υπήρχε το καταραμένο ξόρκι, ένας τρόπος να χαλιναγωγήσουν τα άψυχα παιδιά, αν γινόντουσαν πολύ επικίνδυνα για την ανθρωπότητα.

Καθώς το ίδιο ξόρκι είχε χρησιμοποιηθεί και εναντίον του, ο Κέιν μπορούσε μόνο να παρακολουθήσει με ψυχρό βλέμμα τον πρώην φίλο του να τον σκεπάζει με μαύρο χρώμα. Το τελευταίο πράγμα που θυμάται να βλέπει ήταν ο έναστρος ουρανός του δάσους. Το σκοτάδι ήταν αθόρυβο και τον είχε κυριεύσει. Το ξόρκι τον είχε κρατήσει δεμένο εκεί αλλά μπορούσε ακόμα να ακούσει την κίνηση της γης. Μικρές, θνητές υπάρξεις που απέφευγαν να φάνε τη ζωντανή σάρκα του αλλά ασυναίσθητα ροκάνιζαν την ψυχή του.

Όσο ο καιρός περνούσε νόμιζε πως σίγουρα θα τρελαθεί και ξαφνικά άρχισε να ακούει θορύβους όλο και πιο συχνά... φωνές. Ήταν τόσο ευπρόσδεκτες στη φυλακή του και διψούσε να ακούει περισσότερες. Κάποιες φορές άκουγε ολόκληρες οικογένειες και κάποιες άλλες μόνο ενήλικες.

Κάποιες φορές προσπαθούσε να νικήσει το ξόρκι, άλλες να καλέσει βοήθεια και άλλες απλά να βρει παρέα. Η μαγεία κρατούσε γερά, καθιστώντας τον εντελώς ανίσχυρο. Το γνώριζε αυτό το ξόρκι. Το είχε χρησιμοποιήσει και ο ίδιος εναντίον τεράτων. Ήταν μία πολύπλοκη διαδικασία που απαιτούσε το αίμα ενός αγαπημένου προσώπου για να τον ελευθερώσει. Ένα ξόρκι αγάπης που μόνο η αδελφή ψυχή του θύματος θα μπορούσε να θα μπορούσε να σπάσει.

Είχε πάντα δουλέψει με τα βαμπίρ γιατί χρειαζόταν να έχεις ψυχή για να μπορέσεις να καλέσεις την αδελφή ψυχή. Το είχε χρησιμοποιήσει παραπάνω από μία φορά για να εξουδετερώσει τους δαιμονικούς απογόνους του που δεν ήξεραν τίποτα άλλο από τη λαγνεία για το αίμα.

Ο Κέιν γέλασε ειρωνικά όταν θυμήθηκε ποιος τον είχε καταδικάσει... γιατί αυτός δεν είχε αδελφή ψυχή. Ή τουλάχιστον δεν την είχε συναντήσει ποτέ. Αλλά ακόμα και να είχε, ήταν αρκετά απίθανο ότι αυτή θα σκόνταφτε στον τάφο του αιμορραγώντας. Ο Μαλάχι είχε μια ραγισμένη καρδιά. Αγαπούσε τόσο πολύ τη γυναίκα του που ήθελε να κάνει τον Κέιν να καταλάβει το βάθος αυτής της αγάπης και να ποθήσει μία ίδια.

Τελικά αυτό συνέβη. Τόσες και τόσες φορές, ενώ έτρεχαν τα δάκρυά του, παρακαλούσε τον οποιοδήποτε θεό ακούει να βρει την αδελφή ψυχή του και να του την φέρει για να ελευθερωθεί. Αν είχε όντως σκοτώσει τη γυναίκα του φίλου του θα του άξιζε αυτή η ποινή. Ωστόσο δεν είχε διαπράξει τέτοιο έγκλημα.

Μια νύχτα, κι ενώ είχε εγκαταλείψει την ελπίδα, τον άκουσε. Ο διακριτικός βρυχηθμός του Μαλάχι, συνοδευόμενος από μία ακόμα οργισμένη ζώδη κραυγή, έσπασε την ησυχία και διέκοψε τον εσωτερικό του μονόλογο. Ύστερα έμεινε σοκαρισμένος από τη φωνή ενός μικρού κοριτσιού, που στεκόταν ακριβώς από πάνω του και τους εκλιπαρούσε να μην πειράζουν το κουτάβι της.

Ο ήχος της τρεμάμενης φωνής της έκανε κάτι μέσα του να σπάσει, να λυγίσει και λαχτάρησε να ελευθερωθεί για να την προστατεύσει από το κτήνος της νύχτας.

«Ο Μαλάχι δε θα πειράξει το κουτάβι σου μικρούλα», σκέφτηκε ο Κέιν. Ήταν αλήθεια, ο Μαλάχι δε θα πείραζε κανένα, ειδικά ένα παιδί, εκτός και αν κάποιος τον παραπλανούσε σκόπιμα. Γνωρίζοντας ότι ο φίλος του βρισκόταν κάπου από πάνω του, ο Κέιν ένιωσε ξανά μία πνοή ζωής. Άρχισε να θυμώνει όταν το κορίτσι φώναξε πάλι και άκουσε ένα δυνατό γδούπο στο έδαφος. Αίμα... μύρισε αμέσως το φρεσκοχυμένο αίμα που έπεσε στο μαλακό χώμα που τον σκέπαζε.

Ήταν το πιο καλοδεχούμενο πράγμα που του είχε συμβεί. Το άρωμα κατέκλυσε το μυαλό του και σχεδόν τον οδήγησε σε παραλήρημα, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το γευτεί. Ήταν τόσο αποδυναμωμένος μετά από τόσον καιρό που είχε να πει. Διψασμένος μέχρι θανάτου αλλά ακόμα ζωντανός. Και τότε ένιωσε δύο από τα δάχτυλά του να συσπώνται.

Ο Κέιν συγκεντρώθηκε σε αυτό και με όλη τη δύναμη του μυαλού του συνέχισε να προσπαθεί να κουνηθεί. Ένιωσε τις μέρες να περνούν, στηριζόμενος στη θερμότητα του εδάφους που τον σκέπαζε. Η μυρωδιά του αίματος τον είχε πια κατακλείσει και τον οδηγούσε μόνο προς τα εμπρός. Επιτέλους, μπορούσε πια να κουνά τα χέρια του αργά και ακόμα πιο αργά άρχισε να προσπαθεί να ξεθάψει τον εαυτό του για να βγει από τον τάφο του.

Οι μέρες συνέχισαν να κυλούν και όταν κάποια στιγμή το χέρι του κατάφερε να βγει στην επιφάνεια, σχεδόν έκλαψε από χαρά. Σύρθηκε έξω από το χώμα, άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε ψηλά, και άρχισε να γελά σχεδόν με μανία όταν αντίκρισε το γεμάτο αστέρια μαύρο ουρανό. Στρέφοντας ξανά το βλέμμα του στο έδαφος, πρόσεξε ένα κομμάτι ύφασμα, με ένα στεγνό πια, λεκέ από αίμα. Το σήκωσε, το έφερε στη μύτη του και το κράτησε εκεί εισπνέοντας δυνατά το άρωμα του αίματος που τον είχε απελευθερώσει.

Σφίγγοντας τη μυρωδιά του σωτήρα του στη γροθιά του, σηκώθηκε εντελώς από το έδαφος. Ο Μαλάχι και ο ανθρωπόμορφος, που είχε πραγματικά σκοτώσει τη γυναίκα του ιαγουάρου, κείτονταν νεκροί λίγα μόλις μέτρα από τον τάφο του.

Κοιτώντας πέρα από αυτούς και προς το δάσος αναζήτησε το κορίτσι. Ο Κέιν ήξερε πως βρισκόταν ήδη μακριά αλλά ήταν πεπεισμένος πως ήταν η αδελφή ψυχή του. Ποιος άλλος θα είχε καταφέρει να σπάσει το ξόρκι του Μαλάχι αν όχι εκείνη;

Καθώς ήταν πολύ αδύναμος να την ψάξει, ο Κέιν σύρθηκε προς το Μαλάχι και τον χείδεψε απαλά στο μάγουλο. Ξαφνικά, ενώ κοίταζε το πρόσωπο του, η αναπνοή του πάγωσε. Ο Μαλάχι φορούσε το σκουλαρίκι από αιματίτη. Το δικό του σκουλαρίκι!

Με μία βίαιη και αστραπιαία κίνηση, ο Κέιν σηκώθηκε όρθιος με το σκουλαρίκι σφιγμένο στη γροθιά του. Κοιτάζοντας το Ναθάνιελ, τον άντρα που τον είχε παγιδεύσει, ο Κέιν τυλίχτηκε το μανδύα του σκοταδιού κι εξαφανίστηκε.

Ο Κέιν εξέπνευσε και παρατηρούσε τον καπνό να περιστρέφεται στον αέρα διαγράφοντας κύκλους, πριν εξαφανιστεί εντελώς από μπροστά του. Είχε περάσει τα τελευταία δέκα χρόνια περιπλανώμενος από χώρα σε χώρα και από ήπειρο σε ήπειρο, προσπαθώντας να καλύψει τα κενά που του είχε αφήσει η τριακονταετής φυλάκισή του.

Είχε ανακτήσει τη δύναμή του, ταΐζοντας τον εαυτό του με ένα μικρό λευκό σκυλάκι που είχε βρει στον κορμό ενός δέντρου. Ήξερε πως ήταν το κατοικίδιο κάποιου και ένιωθε τύψεις γι' αυτό που είχε κάνει, όμως η ανάγκη να ικανοποιήσει την πείνα του ήταν μεγαλύτερη.

Μόνο μετά που είχε φάει κατάλαβε ότι το κουτάβι ανήκε στο κορίτσι που τον είχε απελευθερώσει. Νιώθοντας ακόμα μια μικρή σπίθα ζωής στο μικρόσωμο τριχωτό πλάσμα, έκανε το χειρότερο που θα μπορούσε. Δάγκωσε τον καρπό του, μέχρι που δύο σταγόνες αίμα έπεσαν στη ροζ γλώσσα του κουταβιού. Έπειτα ξάπλωσε το κουτάβι στο έδαφος και αναρωτήθηκε τι διάολο έκανε. Δε θα δούλευε ποτέ! Ή μήπως ναι;

Τον είχε σώσει δύο φορές και δεν το ήξερε καν. Η θύμηση της τρομαγμένης της φωνής είχε ακόμα τη δύναμη να τον ξυπνά από το βαθύ του ύπνο. Ευχόταν να την είχε δει. Έστω και για λίγο, έτσι ώστε να έχει μια μορφή να την ταιριάζει με τη φωνή που τον στοίχειωνε.

Έβαλε το χέρι στην τσέπη και τράβηξε έξω το κολάρο του μικρού ζώου. Το βλέμμα του σταμάτησε στο ταμπελάκι σε σχήμα κόκκαλου που κρεμόταν. Ήξερε το όνομα της οικογένειας, αλλά η αναγραφόμενη διεύθυνση δεν ίσχυε πια. Δεν ίσχυε εδώ και χρόνια. Όταν επιτέλους έμαθε να χειρίζεται τον υπολογιστή έκανε μία έρευνα αλλά οι γονείς του κοριτσιού είχαν πεθάνει και το σπίτι είχε πουληθεί. Η κόρη τους, που ήταν σίγουρος ότι ήταν ο σωτήρας του, είχε εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει ίχνη.

Ο Κέιν πέταξε το τσιγάρο του και το πάτησε με το πόδι του για να σβήσει. Μόλις είχε επιστρέψει στο Λος Άντζελες, είχε αμέσως πάει στο κλαμπ όπου ο Μαλάχι κάποτε ζούσε και διεύθυνε, μα ανακάλυψε ότι είχε

πουληθεί και τα παιδιά του είχαν πια μετακομίσει σε άλλη διεύθυνση. Το νέο μαγαζί δεν ήταν τίποτα άλλο από μία παλιά αποθήκη. Ωστόσο οι ιαγούαροι την είχαν, προσφάτως, ανακαινίσει και είχαν φτιάξει εκεί ένα καινούργιο κλαμπ, σύμφωνα με τις επιταγές της εποχής. Τα παιδιά του Μαλάχι ήταν οι νέοι διευθύνοντες.

Κούνησε το κεφάλι του με απορία, διερωτούμενος πως ο Μαλάχι είχε μπορέσει να ξαναπαντρευτεί, γνωρίζοντας πόσο είχε αγαπήσει την πρώτη του σύζυγο. Εκείνη ήταν η αδελφή ψυχή του και ήταν γνωστό ότι ενώ οι ανθρωπόμορφοι συνήθιζαν να έχουν ιδιαίτερα έντονη σεξουαλική ζωή, μόλις γνώριζαν την αδελφή ψυχή τους ήταν σχεδόν αδύνατον να αγαπήσουν ξανά. Η τελευταία σύζυγός του Μαλάχι, του είχε χαρίσει τέσσερα παιδιά, και είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια του τοκετού του τέταρτου γιου τους, του Νικ.

Ο Μαλάχι είχε πεθάνει τη νύχτα που είχε ακουστεί ο βρυχηθμός από τα έγκατα της γης, αλλά ο Κέιν συνέχισε να νιώθει την ανάγκη για εκδίκηση να φουντώνει μέσα του. Σχεδόν όλα τα βαμπίρ γεννιούνται από το σκότος και ίσως ο Σιν να έκανε λάθος σχετικά με τη διαφορετικότητα του Κέιν. Ίσως να ήταν το ίδιο σατανικός με τους προγόνους του. Ίσως αυτά τα βασανιστικά χρόνια να είχαν κάνει αρκετή ζημιά. Το μυαλό του δεν μπορούσε ακόμα να απελευθερωθεί από τη σκοτεινή φυλακή που τον είχε βάλει ο Μαλάχι.

Για τον Κέιν έφταιγαν οι ιαγούαροι. Εκείνοι είχαν χύσει το πρώτο αίμα. Και τώρα εκείνος είχε επιστρέψει για να εκδικηθεί αυτήν την καταραμένη φυλή των ανθρωπόμορφων, και θα ξεκινούσε με τα παιδιά του Μαλάχι. Αλλά δε θα σταματούσε εκεί. Μετά θα έπαιρναν σειρά και τα παιδιά του ανθρωπόμορφου που τον είχε παγιδεύσει... του Ναθάνιελ Γουάιλντερτ.

Το να βρει ακόλουθους να τον προμηθεύουν με αίμα δεν ήταν δύσκολο. Τον Κέιν συνέχιζε να τον εκπλήσσει το γκοθ παρασκήνιο αυτής της πόλης. Πολλοί από αυτούς ονειρεύονταν ότι ήταν ότι αυτός... δηλαδή ένα αληθινό βαμπίρ αντί ενός γκοθά που ήθελε κάποια στιγμή να γίνει.

Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να μετατρέψει έναν και μετά να αφήσει τον άψυχο υποτακτικό του να τον υπηρετεί. Είχε διαλέξει τον πιο επικίνδυνο της παρέας... εκείνον που όλα έδειχναν πως είχε ήδη πουλήσει την ψυχή του στο σκότος. Ο Ρέιβεν, ένας αλήτης, ένας οριακά ψυχασθενής ως άνθρωπος, ένας γκοθάς, που διψούσε για αίμα πριν καν να έχει πραγματική ανάγκη γι' αυτό.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>